

Tálatentum

Kolozsvári
Református
Kollégium

2017. december

1. szám

©The Ref.Koll. Times

CSILLAGPONT 2017

HOLLANDIA

CSEREDIÁKSÁG

PINGVINBÁL

REFO 500

CSAK MÉG 5 PERC

FILMEZZ

Reformáció. Ma

Fél évezred távlatából azt mondhatjuk, hogy a reformációra ma is ugyanolyan égető szükség van, mint amennyire szükség volt Lutherre Wittenbergben, Zwinglire Zürichben és Kálvinra Genfben. Ennek a három embernek a reformációs tevékenysége és törekvése vezetett oda, hogy a hitújítás futótűzként terjedt Európában a XVI. században, akkor amikor már nagyon súlyosan bírálták a katolikus egyházat. Luther Márton 95 tételével, amit 1517. október 31-én szögezett ki a wittenbergi vártemplom kapujára, egyértelművé tette, hogy elítéli a búcsúcédulák árusítását és csak a hit általi üdvözlésben hisz.

Kézdi Rézi

A kor, amelyben ma élünk, az egyház számára önmagában véve is reformációt jelent. Azt hangoztatják, hogy ez a mai felgyorsult világ nem kedvez az egyháznak, nos, én éppen az ellenkezőjét érzem és azt mondom, hogy ez a mai elvilágosodott gondolkodás és légkör, amelyben élünk, már önmagában véve is reformációt jelent, reformálja állandóan az egyházat, az egyház gondolkodását és életét. 2017-ben a mi ünneplésünknek nem csupán abban kell kimerülnie, hogy a régmúlt eseményeiről beszélünk és a régen halott hősöknek az emlékét idézzük. Nem! Mi magunk is szerves részei vagyunk a reformációnak. Ezt jól mutatja az a tény, hogy ma már nem egyértelmű, hogy valaki az egyházhoz tartozik-e, vagy sem. Ma már szinte mindenki olyan vallású, amilyennek vallja magát, és nem olyan, amilyennek született. Szinte már nem is számít az, hogy ki, hol, milyen lelkészi hivatalban, milyen anyakönyvben van nyilvántartva. Egyre inkább az válik döntővé, hogy ki mit érez, mit hisz és ennek milyen módon ad hangot. Mindenkinek, aki ma egy egyházhoz tartozik, előbb vagy utóbb döntenie kell. Döntenie kell arról,

Tóth-Wessely Demetra

hogy beáll a Krisztus tényleges követőinek a sorába, vagy sem. Az egyházhoz való tartozás nem lehet egy dísz, egy jó ajánlólevél a világban való érvényesüléshez, nem lehet megszokott tartozéka egy átlagos ember életformájának, mindennapjainak, ez öntudatos és szándékos Krisztus-követés, vagy semmi. Ha csak az őseidtől rád maradt örökség az, hogy református vagy, akkor az előbb-utóbb éppúgy megsemmisül, ahogyan a vagyoni örökségek is megsemmisülnek.

Az igazi reformáció sosem az, amit az emberek kreálnak, hanem amit Jézus csinál. Mi sosem tudunk igazán újat teremteni, mert nem tudjuk magát az embert megújítani. Ötszáz esztendővel ezelőtt is Jézus volt az, aki Luther Márton, Ágoston-rendi

Molnár Anita

szertetest, szinte a végső kétségbeesés szélére juttatta, hogy végül alkalmassá válasszon arra, hogy az Ő igéjét és kegyelmének szavát egészen meg tudja hallani. Nem csak a szelíd és jószágos Jézust kell látnunk, hanem a templomot megtisztogató Jézus alakját is. Ma is teljesen igaz és érvényes, amit a tanítványok így érzektek Jézus furcsa, kemény viselkedésében, hogy „A Te házadhoz való féltő szeretet emészt engem!” Szeret! Féltőn szeret bennünket! Jézus szigora és keménysége elengedhetetlen, hogy ne legyen reménytelen az egyház sorsa. Ezért van az egyháznak jövője! Nemcsak emlékezünk, hanem benne élünk a reformációban. A reformáció egyháza bűnbánatban lévő egyház, olyan egyház, amelyet az Úr mindig megvizsgál és próbáknak vet alá. Arra nevel és tanít, hogy igazán egyház legyünk, az Ő egyháza. Olyan seregnek kell lennünk, akik nem vitatkoznak a világgal, hanem szolgálnak a világban. Ahol Krisztus van, ott a kereszt sosincs messze. Éppen ez a mi reménységünk! Mert akkor, amikor magunkban már erőtlene vagyunk, akkor tudjuk meg, mennyire igaz, hogy az Ő ereje a mi erőtlenségünk által végeztetik el, és ekkor érezzük meg igazán, hogy „Erős várunk nékünk az Isten...”

szertetest, szinte a végső kétségbeesés szélére juttatta, hogy végül alkalmassá válasszon arra, hogy az Ő igéjét és kegyelmének szavát egészen meg tudja hallani. Nem csak a szelíd és jószágos Jézust kell látnunk, hanem a templomot megtisztogató Jézus alakját is. Ma is teljesen igaz és érvényes, amit a tanítványok így érzektek Jézus furcsa, kemény viselkedésében, hogy „A Te házadhoz való féltő szeretet emészt engem!” Szeret! Féltőn szeret bennünket! Jézus szigora és keménysége elengedhetetlen, hogy ne legyen reménytelen az egyház sorsa. Ezért van az egyháznak jövője! Nemcsak emlékezünk, hanem benne élünk a reformációban. A reformáció egyháza bűnbánatban lévő egyház, olyan egyház, amelyet az Úr mindig megvizsgál és próbáknak vet alá. Arra nevel és tanít, hogy igazán egyház legyünk, az Ő egyháza. Olyan seregnek kell lennünk, akik nem vitatkoznak a világgal, hanem szolgálnak a világban. Ahol Krisztus van, ott a kereszt sosincs messze. Éppen ez a mi reménységünk! Mert akkor, amikor magunkban már erőtlene vagyunk, akkor tudjuk meg, mennyire igaz, hogy az Ő ereje a mi erőtlenségünk által végeztetik el, és ekkor érezzük meg igazán, hogy „Erős várunk nékünk az Isten...”

Cserebere, diákság!

#Pápa

Érdekes volt, hogy amikor megérkeztünk a pápai „koliba”, senki sem tudott jövetelünkről. Végül bekerültünk egy humánosztályos diákokkal teli szobába, ahol mindenki nagyon kedvesen fogadott. Körbevezettek a kollégiumban, és bemutattak rengeteg embernek.

Hétfő reggel áhítaton vettünk részt, ahol „hivatalosan” bemutatnak minket, majd Torma Ákos történelem- és földrajztanár szárnyai alá vett, és bevezetett minket a művészeti szakosztályba, illetve egész héten át gondoskodott rólunk. A hét többi részét a művésztisztekkel töltöttük, betekintést nyerhettünk abba, hogy milyen is egy szakmai nap, de emellett meghallgattunk néhány matekórát is más osztályokban.

Ellátogattunk Balatonfüredre, Tihanyba, Budapestre és Győrbe is, emellett uszodába és néptáncórákra járhattunk. Szoros barátságokat kötöttünk, melyek, reméljük, örökre megmaradnak. Felejthetetlen élményekkel tértünk haza. Köszönjük, hogy ott lehettünk!

Dobrai Laura és Kovács Debora (X.C)

#Kiskunhalas

Szíves fogadtatásban volt részünk. A Szilády Áron Gimnáziumnak köszönettel tartozunk, mivel általa sok élménnyel, tapasztalattal és barátal gazdagodtunk. A hét nap alatt meglátogattuk

Szegedet, Palicsot és Budapestet is. Megkóstoltuk az ország tortáját és hajókáztunk a Dunán. Továbbá alkalmunk nyílt bekapcsolódni az ottani tanítási rendszerbe. Nagyon örültünk a lehetőségnek, hogy ott lehettünk. Életre szóló emlék marad.

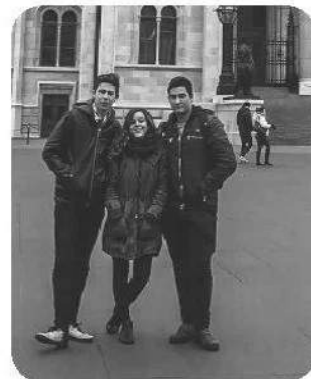
Mátyás Aranka és Futó Hanna (XI. A)

#Gödöllő

A Gödöllőn való cserediákság mindhármunknak nagyon jól telt. Élményekkel teli volt ez a program. Felfedezhettük az egri várat, ahol kíváncsian hallgattuk a várban lezajlott harci jeleket. Esélyünk volt Budapesten is időt tölteni. A hetet egy nagyon izgalmas táncéjszékkel zártuk. Köszönjük a lehetőséget!

Székely Dániel, Székely Botond Adorján, Vass Krisztina (XI. C)

#Sárospatak

November 5-én érkezett el a nagy nap, amikor Ferenci Sára, Nagy Eszter, Török Erika, és jómagam, Balogh Sarolta beülhettünk a kisbuszba, amely Sárospatakra vitt el minket. Mivel az út nagyon hosszú volt, már izgalommal vártuk, hogy végre megérkezzünk. Nagy meglepetésünkre a diákok az ajtóban vártak minket, s a fiúk (hiszen ebben a bentlakásban csupán csak egy fal választja el a fiúkat a lányoktól) csomagjainkat átvéve felhurcolták őket a rengeteg sok lépcsőn.

Másnap reggel első utunk az igazgatóhoz vezetett, ahol közölték velünk, hogy a 11. osztályba fogunk járni ezen a héten. A hétfő reggel egy 20 perces áhítattal kezdődött, melyet a hangszórón keresztül hallgattunk, hiszen az iskolához tartozó templom tatarozás alatt van. Kedden többek között a város csónakházához mentünk, ahol kipróbálhattuk, hogy milyen kajakozni. Nem haladtunk épp zökkenőmentesen, hiszen utunk egyenesen egy lehajló fába vezetett, de visszagondolva rá nagyon szórakoztató volt. Szerdán Lillafüredre is ellátogattunk, azért, hogy egy vízesést nézzünk meg... de sajnos a szárazság miatt nem gyönyörködhetünk benne. Ennek ellenére egy igen szép helyet látogattunk meg. Csütörtökön a diósgyőri vár felé vettük utunk. Idegenvezetőt ugyan nem kértünk magunk mellé, és Zola bácsi ötlete, miszerint majd az egyik csapathoz odaszegődünk, igen unalmasnak bizonyult, így hát arra a következtetésre jutottunk, hogy mi egyedül is körbe tudjuk sétálni a várat. Utunk során pár nehézségbe ütköztünk, mint például, hogy egy teremben legalább öt ajtó volt, de szerencsésen kitaláltunk a várból. Péntek este meghívást kaptunk vacsorára Zola bácsihoz és családjához, ahol nagyon kedves fogadtatásban

részesültünk, finomat ettünk, majd egy filmet néztünk meg. Szombat reggel sajnos el kellett hagyni e csodás várost és igen kedves vendéglátóinkat.

Hálásak vagyunk mindazért, amit ott kaptunk, hogy sok-sok embert megismertünk, s új barátokat szerezhettünk. Köszönünk mindent, főleg a lehetőséget, hogy elmehettünk Sárospatakra.

Ferenci Sára, Török Erika, Balogh Sarolta (X. A) és Nagy Eszter (X. C)

#Debrecen

Korán reggel útra keltünk, se nem ittunk, de azért ettünk rendesen. Így kezdődött hát debreceni utunk. Nagyváradon megtörtént a diákcsere, és mi nagy reményekkel belevágtunk az ismeretlenbe. Megérkezésünk után vezető tanárunk városnéző körútra vitt minket, ami arra szolgált, hogy valahogy eltöltsük azt az időt, ami még maradt a kollégium nyitásáig, mivel ott éppen vakációról jöttek vissza a diákok. Miután négy órakor megkaptuk szobáink kulcsát, mindketten berendezkedtünk, és vártuk a többiek érkezését, mivel nevelőink azt mondták, hogy hamarosan mindenki megérkezik. Két órányi magányos ücsörgés után végre beindult az élet, megérkeztek az első diákok, mindenki kedvesen fogadott, érdeklődtek is felőlünk, ami kedves is volt, de mivel egyenként kellett mindenkinek elmagyarázni, hogy honnan jöttünk, ezért kb. a huszadik alkalommal már kezdünk unni egy kicsit. Ami még érdekes volt, hogy mi, más cserediákokkal ellentétben, minden órára be kellett menjünk, sőt én még szilenciumra is hivatalos voltam minden délután egy kis, háromórás tanulásra, amit igencsak nehezen viseltem. Az ottani osztályfőnökünk is nagyon kedvesen fogadott minket, és már szerdán be is jelentette az egész osztály előtt, hogy megjöttek

a kolozsvári cserediákok, úgy, hogy mi már vasárnap megérkeztünk, és hétfőtől már iskolába is jártunk.

A földrajztanár kapta azt a megtisztelő feladatot, hogy minket a városban körbevezessen, és hogy a mi programjainkat igazgassa. Ilyen volt például az esti színház, az Agóra, a Nyíregyházi Állatkert és a debreceni nagytemp-lom látogatása is.

Nagy szomorúságunkra a hét hamar eltelt, főleg, mivel szombaton nem kellett korán kelni. Így hát vasárnap reggel összecsomagoltunk, elbúcsúztunk újonnan szerzett barátainktól, és élményekkel gazdagon feltöltődve visszaindultunk Kolozsvárra. Aki nem hiszi, járjon utána.

Kun Eszter, Zágoni Tamás (X. C)

#Groningen

Egy 10 kilós kézipoggyász és egy 20 kilós feladott poggyász mellett egy zsák izgalommal vágtunk neki hatan egy majdnem 2000 kilométeres útnak. Néhányunknak még a repülés élménye is új volt, nemhogy egy idegen kultúrába csöppenés. Szerencsére előbb a hollandok voltak itt, csak utána látogattuk meg mi lapos országukat, így előre tudtuk, mi utazásunk legfőbb célja: jó sok stroopwafflet venni. Jó pár különbséget fedezhettünk fel az ottani és itthoni élet között, az egyik legszembetűnőbb az volt, hogy az ablakok hatalmasak voltak, alacsonyan feküdtek, s nem fedte őket függöny vagy sötétítő, így keresztül-láttunk legalább három csodás, Ikea-reklámba illő szobán. Három étkezésből kettő édesség volt, nutellás kenyér csokireszeléssel, legjobb esetben szendvics. A programok, kirándulások után élményektől gazdagon jöhettünk haza. Bemutatták

nekünk a miénkhez cseppet sem hasonlítható, csodás iskolájukat, a Gomarus Collage-et, ellátogattunk abba az üvegházba, ahonnan szerte Európába szállítanak dísznövényeket, körbejárhattuk Groningent és madárlesen is voltunk. Ezenkívül nem mindenki mondhatja el magáról, hogy táncolt az Északi-tenger fölött, természetes élőhelyén figyelhette meg a fókákat, gyorskorcsolyapályán kapott röhögőgörcsöt, megkóstolhatott egy magyar szájnak új, holland halfajtát, frissen sült, meleg stroopwafflet, vagy épp Amsterdamban ázott agyon. Mi mostmár igen. Az emberek többsége nyitott volt, kedves és érdeklődő, kijelenthetjük, hogy életre szóló barátságokat kötöttünk egy felejthetetlen hét alatt. Köszönjük a lehetőséget!

Varga Eszter, Gáll Orsolya, Incze-Bordi Bence (X. C), Csíki Ákos (X. A) Astalîş Andrea, Vargha Csenge (XI. A)

My experience in Romania as a Dutchman

When I heard that I could go to Romania this schoolyear, I signed up immediately because this was a chance that would occur once in a school lifetime. So when I got chosen I was really happy of course. When we arrived at the school we learned that girls give hugs and guys shake hands as a way of greeting which is way different than in Holland where we just say hi. We also realised the food was different because we slept in the boarding school. It was often cold and not very tasty. We felt bad sometimes for the people living in the boarding school. We slept in the room where the sick people usually slept which was quite comfortable. The beds were nice and we had privacy. We couldn't drink water out of the tap which was a bit of a problem but we got bottled water instead which was nice. The people at the school were always very helpful and friendly towards us. On our trip we realized that people speak the Hungarian language instead of Romanian because of political reasons, the language is very hard but we learned a few words. Luckily the Romanian exchange students (who were very helpful and nice friends to us) could speak excellent English so we never felt out of place. The country itself was an enjoyable experience for us and we loved the landscapes and the nature. It was way different than the Netherlands which was why we were never bored of another trip through the city or the country. At the end of the week we learned a lot about the country and the culture of Romania and Cluj-Napoca, it was a fantastic experience. 10/10 would do it again.

Reinier Penninga, 26-11-2017

Pápai expedíció

Október 19-én negyvenkét lelkes diák nekivágott a több mint tízórás útnak, hogy felfedezze Pápát, annak környékét és megismerkedjen, illetve szoros barátságokat kössön az ottani diákokkal. Hosszú utunk végén elfoglaltuk kevésbé lakhatónak tűnő szállásunkat, amit ottlétünk során egyre inkább megszoktunk, majd egy kiadós alvás után, másnap készen álltunk bemutatni az iskoláról készült prezentációt és az 1856-os forradalomról szóló előadást. Ezt követően belátogattunk néhány tanórára – angol, német, lelki nevelés, balett – majd szórakoztató játékok révén ismerkedtünk testvér-osztályunkkal. A napot egy pihentető fürdőzéssel zártuk.

Második nap tettünk egy sétát „a Balaton északi partjának fővárosában”, azaz Balatonfüreden. Valakinek mond valamit a Tagore-sétány? És a Kossuth Lajos forrás?

Hát akkor egy kis történelem: Rabindranáth Tagore 1926. november 1-jén érkezett a szanatóriumba, majd gyógyulásának örömeire fát ültetett. E fa előtt 1956-ban egy indiai küldöttség felavatta Tagore bronzszobrát, és 1957-től a korábban Deák Ferencről elnevezett sétány is az ő nevét viseli. A fa mellé emléktáblát tettek, amelyen a költő ez alkalomra írt verse olvasható.

A Kossuth Lajos forrás egyik érdekessége, hogy a forrás vize savanyú. További érdekessége, hogy eme füredi víz ihlette Fejér Antal „A füredi sanvanyú víznek hasznáról” c. költeményét, amelyben így dicséri a forrást:

*Gyakor meritéssel víz nem veszi izit
Egy forma mértékben kút meg tartya vizit
Ha kit a' nyavalya Phlegtonra nem vit
Jőjjön e' forráshoz, egészséget lel itt.”*

Ezen kívül meglátogattuk a Balatonfüredi Szívkórházat, ami a város egyik leghíresebb közintézménye, viszont ez utóbbit csak kívülről vehettük szemügyre.

Ottlétünk harmadik napján, ellátogattunk Győrbe és Pannonhalmára.

Negyedik nap borús időre ébredtünk, de az eső sem állított meg minket. A székesfehérvári egyházmegye főtemploma, a belváros egyik legjelentősebb műemléke, Magyarország egyik legnagyobb katedrális volt látogatásunk célja.

Az ötödik napon Pápán néztünk körül. A pápai katolikus nagytemplomtól a vele szemben elhelyezkedő Esterházy-kastélyon át a református ótemplomig mindent alaposan szemügyre vettünk. A hetet egy közös táncházzal zártuk, ahol pápaiak és kolozsváriak egymásnak tanítottak táncot és énekeket.

A hatodik nap elérkezett a várva várt pillanat, illetve talán mégsem. Könnyek közt búcsúztunk el testvériskolánk diákjaitól és indultunk hazafele.

Filep Katalin (XI. A)

VAN EGY HELY, AHOLOZ ÉG ÉS A FÖLD ÖSSZEÉR

„Vannak olyanok, akik csak általad találkozhatsz Istennel, csak úgy tudják megérteni az üzenetet, ahogy te adod át nekik.” Ezzel a gondolattal búcsúztunk az idei Csillagponttól, az alábbi üzenet, küldetés cseng még azóta is a fülemben, a lelkemben. Pont ezért szeretném megfogalmazni mindazt, amit nekem idén nyújtott ez a pár nap, hogy két év múlva együtt örülhessünk a találkozásnak. Hiszen fontos tudni, hogy a Csillagpont egy olyan Református Ifjúsági Találkozó, amelyet kétfévente szerveznek meg Magyarország különböző pontjain, talán azért nem minden évben, mert úgy kétfévente kialakul bennünk egy Isten alakú úr, és a saját ürességünket egy bizonyos határidőn belül be kell töltenünk. Csak egyáltalán nem mindegy, hogy milyen töltőt használunk, hogy mihez kapcsolódik az életünk. De van egy hely, ahol az ég és a föld összeér, és idén július 25-29. között nem véletlenül, Debrecenben történt meg ez a varázs.

Őszintén nagyon féltem az idei Csillagpont témájától, ami nem volt más, mint RE:FORMÁLJ! Nem véletlen, hogy a szervezők a reformáció kapcsán arra gondoltak, hogy még közelebb hozzák ezt a témát hozzánk. Itt alakult ki bennem egy amolyan felvetés, hogy talán a vízcsapból is ez fog folyni az öt nap alatt. De csalódtam, és meglepetésemre pozitívan. Sokat beszéltünk a reformációról, de hihetetlen, hogy mennyi megközelítésből és emberi szemszögből, mert nincs ember nélkül reformáció. Isten megadja a hangot, de az embernek kell ráhangolódni. Hiszem azt, hogy az embernek válaszolnia kell Isten felütésére.

Nehéz lenne végiggondolni, mennyi minden történt a rövidnek bizonyuló néhány nap alatt. Sok új barátság született, sokat tanultunk magunkról és Istentről, aki mindig egyedi és kreatív módon szól hozzánk, pont úgy, ahogyan mi meg tudjuk hallani.

A találkozó napjai alatt valamit levetkőztünk, és valami újba öltöztünk fel lélekben. Miért tettük ezt? Hogy merjünk álmodni, és megtenni azt, ami lehetetlen. Más szóval reformáltunk. Hiszen a reformáció az a pont, amikor megtörténik a csoda az ember életében, amikor magától jön rá, mit kell tennie, bevállalja a lehetetlent. A Csillagpont utolsó teljes napján arra a kérdésre kerestük a választ, hogyan lehetünk mi is a reformáció folyamatának részesei. Úgy, hogy megisszuk a saját kis Red Bullunkat, egyszóval meghallgatjuk Isten üzenetét és elkezdünk alkotni, mert a mi Atyánk mindig örül, ha merünk álmodni, ahogyan az Ige is mondja: „Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek”, tehát az Alkotó mindig örül az alkotásnak, a reformálásnak.

Ha valaminek a vége felé közeledünk, önkéntelenül is visszatekintünk. Ezt tettük mi is a Csillagponton. Feltettük magunknak a kérdést, hogy miről szól ez a találkozó? Egy egyszerű kérdés, amire mégis sokféle választ kaphatunk. A fazekasságról. A reformációról. A szerelemről. Az értékekről. A közösségről. A mosolyról. Az alkotóról. A megújulásról. Rólam. Rólunk. Istentről. Mindenkiről. Hiszen ezekben a napokban „nagykanállal kaptunk Isten kijelentéséből.”

Domokos Boglárka (XII. A)

Galéria

PINGVINBÁL 2017

Az elmúlt két hónapban kórusunk a reformáció 500. évfordulójának jegyében számos helyen és alkalommal tett bizonyosságot szolgálással. Alighogy megkezdődött a tanév, buszba pattantunk, és Ciprian bácsi fuvarozásával Szőkefalvára utaztunk szeptember 23-án, vasárnap délelőtt. Szívélyes és meleg fogadtatásban volt részünk, az istentiszteletet után pedig finom ebédet kaptunk. Ezt követően Magyarsárosra utaztunk, ahol amerikai vendégek is fültanúi lehettek bizonyosságtételünknek.

Szeptember 30-án, szombat délelőtt több mint ötszáz lelkipásztor, ugyanennyi gondnok, valamint Orbán Viktor magyarországi miniszterelnök jelenlétében zengett a Te Deum és a Halleluja! a Farkas utcai templom karzatáról. Az eseményt az Erdély TV is közvetítette, a templom kapujában pedig magas és izmos testőrök zárták el az utat a kívülállók elől, de a mi érkezésünkre félreálltak, mondván, hogy a kórus mehet. Másnap, október elsején vasárnap délelőtt a magyarfenesi új református templom felszentelésén énekeltünk, amin szintén részt vett a miniszterelnök úr, majd délután Tordaszentmihályon, az Igazgató úr szülőfalujának gyülekezetében szolgáltunk, meghittebbé varázsolva énekszavunkkal az új lelkész beiktatásának pillanatát, aki szintén a kollégium falai közt nevelkedett.

Október 6-án megemlékeztünk az aradi vértanúkról a Házsongárdi temetőben és a templomban is, majd október 19-én este kórustalálkozón vettünk részt a Farkas utcában. 24-én este könyvbemutatóra került sor a kollégiumban,

a kórus pedig azt a visszajelzést kapta, hogy úgy szállt a dal, mintha angyalok énekeltek volna. Október 28-án szombaton iskolánk jubileumi kórustalálkozót szervezett a templomban, amin négy testvériskola kórusa is részt vett. Ezt követően felavattuk a tíz évvel ezelőtt elhunyt Csiha Kálmán püspök úr tiszteletére készült emlékművet a kollégium udvarán. Az emlékműért köszönet illesse Nemes Csaba művész urat, iskolánk gondnokát, tanárát.

A reformáció jeles napján, október 31-én nem csak a kórus, hanem a teljes líceumi és szakiskolai osztályok diákjai is részt vettek a kollégium által megszervezett flashmobon. A Fő téren Mátyás király szobra előtt REF 500 alakzatba állva énekeltük el a reformáció himnuszát, a 254. éneket: „Erős várunk nekünk az Isten!” Este 6 órától pedig a püspök úr kérésére a Magyar Operában zajlott kiállításmegnyitón és gálaesten szolgáltunk.

Az Iskola másként hét első napján délután Csiha Kálmánról emlékeztünk meg egy istentisztelet alkalmával, melynek keretén belül dr. Ősz Sándor Előd történész mesélt az elhunyt püspök életéről. Csiha Kálmán versei közül egyet-egyet szavalt el Füstös Paul, Székely Gyopár (XII. A) és Antal Norbert (IX. C), kettőt pedig a kórus énekelt el megzenésített változatban.

November 18-án kórushangversenyen léptünk fel az Auditorium Maximum teremben, amelyet az alig két hónapja elhunyt Birtalan József tiszteletére szervezett a Romániai Magyar Dalosszövetség. November 19-én pedig a török-vágási templomban megszervezett kórustalálkozón vettünk részt.

A hallgatóság részéről minden alkalommal elismerő szavakat, dicséreteket kaptunk. Az Igazgató úr és a diákok áldozatos, fáradhatatlan munkája valóban meghozza a gyümölcsét. Ám amint azt a testvériskolák kórusaival közösen vallottuk: egyedül Istené a dicsőség. Soli Deo Gloria!

Burkhardt Zsófia (X. C)

Álmaim iskolája

IV. osztályos tanulók fogalmazásai

Az iskolának két udvara lenne, egy az iskola mögött, egy az iskola előtt. Az alakja félkör lenne, és az udvar focipálya lenne. Kilencre kell beérni, és ötven perc a szünet, tíz perc az óra. Játékot szabad hozni. Ösztöndíj mindenkinek jár. Nincs iskolai egyenruha. Lesni kötelező.

Magyar Dezső Sámuel

Álmaim iskolája óriási épület, még a kapuja is ezüstből van, az egész iskola is; ebédlő helyett tiszta gyémánt vendéglő, előfogásnak mindig gyümölcsleves lenne, második fogásnak pedig szilvás gombóc lenne, és desszertnek meg tortaszelet, és a bentlakásoknak vacsorára egy doboz pizza. A gyerekek meg túlméretezett táblagépeken tanulnának. Egy km lenne a focipálya. De persze fizetni ne felejtse el.

Hatházi Erik

Az iskolámat úgy építeném fel, hogy lenne egy középkori csörlős kapu, a falait acélal is bevonnám, a teteje vastagon felrakott téglá lenne, egy óvóhelyet is ásatnék háromszáz méterrel a föld alatt, egy nagy foci- és tenispályát is építtetnék, meg egy olyan nagy ebédlője lenne, hogy az egész iskola elfér benne egyszerre, egy kétszáz méteres udvarral.

Blanár Ákos

Álmaim iskolája úgy nézne ki, hogy először is lenne egy nagy medence. Szerdán a negyedik osztály úszna benne. Következő lenne a fagyirobot, aki a nyári meleg napokon, amikor még iskolában vagyunk, adna egy gombóc fagyit, télen pedig forrócsokit. Álmaim iskolájában egy kalandpark is lenne. De nem maradhat ki a tanulás sem. Az iskola neve az lenne, hogy: Szuper iskola!

Rác Henrietta

Műalkotások

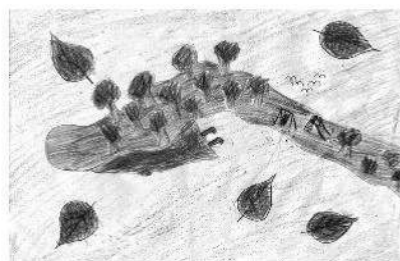
Killyéni Ágnes (II. o.)

Van egy álmom

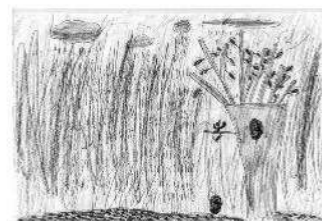
Van egy álmom, amelyben a legfontosabb helyet neked szánom. Ha egyszer valóra váltom, én leszek a legboldogabb a világban.

Ha az álmom valóra válik, a szívem máris szikrázik, szeretettel, boldogsággal telik meg a szívem. Könyv, telefon már nem érdekel, csak az, hogy ő az álmomban legyen.

Korodi Ünige (III. oszt.)

Széles Dorottya (III. o.) Birtolon Rebeka (II. o.)

Tasnádi Zsófia és Moldován Tamara (III. o.)

Coța-Kádár Petra (III. o.)

Rajzot küldött be: Radó Anikó, Radó Orsolya, Török Rebeka Dorottya, Dezső Anna, Dávid Kata, Molnár Anita, Urák Boróka, Kézdi Rézi, Tóth-Wessely Demetra, Páll Botond. Köszönjük szépen! Sajnos nem tudtuk az összeset megjeleníteni, de lessétek a Talentum következő számát, hátha ott felfedezitek!

CSAK MÉG ÖT PERC...

-avagy kedvenciünk, az alvás-

Az élőlények ősidőktől fogva a természet ritmusához, fény és sötétség váltakozásához igazodtak.

Az est leszálltakor nyugovóra tértek, hajnalban pedig egyszerre keltek a nap első sugaraival. Ám mióta a furfangos ember feltalálta a tüzet, s annak segítségével helyettesíthette a napfényt, a rend a feje tetejére állt. Huszonnégy órás tévé- és rádióadások üvöltenek, az internet minden pillanatban készenlétben áll, éjjeli szórakozóhelyek villogtatják lámpáikat az utcán, rakott polcokkal várják az éjféli vevőket a non-stopban, hiszen „a város sosem alszik”. Tény, hogy nem árt évente kitombolni magunkat egy-egy éjszakai koncerten, de biztos megéri minden este a kutyuket nyomkodni pihentető alvás helyett?

tehet (tanórák és kórus előtt nem ajánlott). A közhiellelemmel ellentétben az alkohol nem segíti elő a mély alvást, csak pillanatnyilag elkábít, de másnap reggel fejfájással, fáradtan ébredhetünk. A pihentető alvást

az is nagy mértékben akadályozza, ha előtte képernyőt nézünk. A lefekvés előtti filmnézés, főleg, ha akció- vagy horrorfilmről van szó, egyenesen gyilkos merényletnek számít a pihenés szempontjából.

De mit tegyünk, ha nincs időnk aludni?

A válasz: aludjunk! Paradox módon ha idejében fekszünk le (éjfél előtti órákban), és kialusszuk magunkat, sokkal élénkebbek leszünk, és többszörös hatékonysággal fogjuk végezni a dolgainkat. Így a következő nap több szabadidőnk marad, amikor aktívan pihenhettünk, majd idejében lefeküdhettünk. Egy kis időbeosztással ez könnyen megvalósítható, elég akár csak az üres netezéssel eltöltött perceket felszámolni. Nagy valószínűséggel jobban járunk, ha vizsgák vagy felmérő előtt idejében lefekszünk aludni, mintha századjára is átismételnénk az anyagot. A kipihent kobak sokkal régebbi adatokat képes előidézni, mint a fáradt agytekevények a pár órával azelőtt olvasott leckét.

Mennyi az annyi?

Jeff Bezos, az Amazon alapítója napi 8, Bill Gates pedig 7 órát alszik, míg Nicola Tesla beérte 2-3 órácskával, és Donald Trump sem haladja meg a napi 4-et. Az ajánlott napi alvásmennyiség különben felnőttkorig 8-10 óra, felnőtteknek egy órával kevesebb. De kutatások bizonyítják, hogy egy átlagos diák alvásigénye „csak még öt perc”.

Érdeemes tehát odafigyelni a természet hívó szavára, és idejében párnák közé vetni magunkat. Az oviban még sírunk ellene, de ahogy telik az idő, egyre inkább rádöbbenünk, hogy az ember négy lábú, legjobb barátja az ágy. Orvosi parancs, hogy ezt a barátságot minél gondosabban ápoljuk. Jó éjszakát!

Burkhardt Zsófia (X. C)

Egyáltalán, mire jó az alvás, és milyen következményei vannak a gyakori éjszakázásnak?

Nem hiába kíváncsozunk folyamatosan az agyba, hiszen az alvás létfontosságú, és minden életműködésünkre pozitívan hat. Növeli a szervezet ellenálló képességét, javítja a memóriát, csökkenti bármilyen betegség kialakulásának kockázatát, lassítja az öregedést, a fogyást (vagy hízást) is befolyásolja. Popeye, a tengerész sem birtokolhatott volna olyan pompás izmokat még a sok spenót ellenére sem, ha nem alszik napi 7-8 órát, hiszen az alvás az izomképződésre is hatással van.

Hosszútávú alváshiány esetén akármilyen betegségnek nő a kialakulási kockázata, lankad az agyunk teljesítőképessége, sőt a legújabb kutatások szerint akár 15-tel is csökkenhet az IQ-szint. A fáradtság az alkohollal is vetekszik, ugyanis tizenhét órás folyamatos ébrenlét úgy hat a szervezetre, mintha a véralkoholszint 0,05%-os értékű lenne.

Hogyan működik az alvás?

A testünk természetes altatója a melatonin. Ezt a hormont sötétség hatására bocsátja a vérbe az agyunkban található tobozmirigy. Az elsötétítésen kívül más trükkökkel is elősegíthetjük a melatonin termelődését, például egy jó meleg kamillatea elfogyasztása csodákat

Reggeli rutin

Reggeltájt a kávémban szokás szerint kirajzolódik az ómen. De az is lehet, hogy csak én képzelem oda minden alkalommal. Elég gyakran képzelődöm. Legtöbbször csak úgy káfkásan, egy bogarat ide, egyet oda, csúszómászókat, élősködőket. Sokszor beszélnek is – igaz, csak köntörfalazva. „Milyen szép napunk van”-mintha fölük függne, milyen erejű aznap a sugárzás. Az ilyenek általában szeretnek a középpontban lenni, mutatják egymásnak ízelt lábaikat, kinek van több belőle. A pókok mindig alulmaradnak – a csúszómászók isteni kegyelemnek tekintik, hogy nekik lábuk amúgy sincs, szóval ők, a kiválasztottak, a különlegesek kerülnek ki nyertesnek. Igazuk lehet. Nehezebb lehet csúszni, mint mászni. Legalábbis erről próbálják meggyőzni a bólogató többséget.

Szerencsére végül, miután magamba döntöm az óment, kitisztul minden. A bogarak emberekké vedlenek át.

Gyakrabban kellene kávéznom, mert a csúszómászók valahogy mégsem tűnnek el a napi koffeinadagom után.

Székelv Gyopár (XII. A)

Mikes

Nagy K. Zsolt

Sírja lantom hangja,
Ott, ott van a hantja,
Távol öseítől,
Szeretteitől,
Annak ki szabadságát,
Életének javát
Rabsággal felcserélte
És éltét leélte
Fejedelmével,
Életjelképével,
Vállalva bujdosást,
Keserű bánkódást
A magyar hazáért,
Az szabadságért.

Aszénsség műlása

Mindenki életében eljón az a pillanat, amikor egy olyan dolgot veszít el, ami nagyon fontos volt neki, és rossz nélkül, viszont nincs mit tenni, mert vissza nem lehet hozni. Már semmi nem lesz a régi, mert minden apró veszteségnek megmarad a hege a szívében. És minden nap történnek olyan esetek, ahol fontos részüket veszíthetjük el. Olyan részt, ami nélkül nincs tovább. Már a szakadék szélén állunk, mert elvesztettünk egy olyan szellemi dolgot, ami nélkül nincs értelme az életünknek. És már ott vagyunk, hogy beleugranánk a szakadékba.

Egyszer minden elmúlik. A fiatalságunk, a bölcsességünk, a gyerekkorunk, az egészségünk, és minden, amire csak gondolni tudunk. Elmúlik a szépségünk is. Mert semmi nem tart örökké. Egyszer eltörik az álarcunk, ami mögé rejtőzünk. Hogyan tovább? És mindig azt mondjuk, hogy nekünk a legrosszabb. De közben nem vesszük észre a körülöttünk levő világot. Ahol akárkinek elmúlhat a szépsége, az egészsége, sőt az egész élete lepereghet a szeme előtt. És mit tesz ilyenkor? Semmit. Mert nincs mit. Ha leég az arcunk a tűzben, mit csinálunk? Magunkat, vagy éppen másokat hibáztatunk azért, mert elvesztettük a szép bőrünket? Ez nem helyes. Ilyen az élet. És ha az élet azt akarja, hogy meghaljunk, akkor nincs visszaút.

Vigyázzunk magunkra, amíg lehet. Meg kell értenünk, hogy vigyáznunk kell magunkra, és másokra is. Mert ilyen világban élünk. És ezt mi tettük ilyené. De addig szép az élet, amíg másoknak van bajuk. Amikor nekünk van problémánk, akkor összedől a világ. Pedig ez rossz szemszög. Ha fontos neked az embertársad, akkor megpróbálsz vigyázni rá, úgy, mint magadra... ha a szépséged elmúlik, legalább nem leszel egyedül, amikor senki nem törődik veled.

Víg Anita (VI. o.)

Mindig...

Egyedül. Ketten egyedül. Én és a Jóisten. Csak mi ketten. Érzem, hogy itt van mellettem. Érzem, ahogy néz, közelebb jön és megölel.

Mindig erre az ölelésre vágytam, és most megtapasztalhattam. Csodálatos érzés. Megbízok benne és biztonságban vagyok mellette, karjai átölelnek. Ekkora melegséget soha nem éreztem még, maga a Szeretet. Büntetlennek érzem magam ettől, szabadnak és boldognak. Azt akarom, hogy mindig megöleljen, hogy ezt érezhessem, megnyugvást. Mostmár tudom, hogy soha nem leszek egyedül. A Jóisten velem van.

Emlékszem, mikor kicsi voltam, volt egy képes Bibliám, de már nem emlékszem arra, hogy mi volt benne, csak arra, hogy fehér volt, és a borítóján ott volt Jézus, és mellette egy csomó gyerek, némelyek csak álltak mellette vagy ültek, mások pedig ölelték vagy csak megérintették.

Azóta nagyon sokszor elképzelttem, ahogy Jézus megölel. Mindig másképp. Mindig ugyanúgy. Mindig Ő. Mindig engem. Mindig örökre, mindig egyedül, ketten egyedül. Mindig ketten. Mindig.

Filep Katalin (XI. A)

Vigyázz, kész, verseny!

Büszkék lehetünk a IV. osztályos pacsirtáinkra, mivel a legjobbat hozták ki magukból. Az Őszirozsa népdalvetélkedő megyei szakaszán Rácz Henrietta I. helyezést, míg Tóth-Wessely Demetra II. helyezést ért el. A Jagamas János népdalvetélkedő verseny megyei szakaszán, Maneses Adrienn II. díjat kapott. Végül, de nem utolsó sorban a Kriza János mese- és regemondó verseny megyei szakaszán dicséretben részesült Dezső Sámuel.

A Mérai Népdalversenyen résztvevő V-VI. osztályos diákjaink: Székely-Péter Renáta és Vajas Dóra-Beáta.

Az V-VI-VII. osztályosok nagy számban vettek részt a Bolyai matematika csapatversenymegyei: Incze-Bordi Terka, Kiss-Cserey Boróka, Deák Ferenc, Darabont Gellért-Ede, Schneider Vince, Olaru Tamás, Szabó Zoltán, Steiner Tünde, Kovács Dávid az V.-ből, illetve a VI.-ból, Tárkányi Katalin, Kaszta Abigél, Vajas Dóra-Beáta, Fodor-Kiss Ágota, Rácz Fanni, Vigh Anita, Essig-Kacsó József, Mihályfalvi Márk, Tóth Katalin, Tóth Szonja, Kudor Adorján, Portéka Ida-Karina, Vincze Ádám, Hanecz Dávid, Fekete Tamás, Ilyés Tibor, a VII. -ből Kolumbán Réka, Albert László, Kaszta Emmánuel és Gombár Aletta csapata 13. helyezést ért el. Az V. osztályos Kovács Dávid, Makkai Júlia, Blanár Ákos és Varga Júlia alkotta Matekecskék csapat a megyei verseny I. díjasaként novemberben részt vett a Kárpát-medencei döntőn Budapesten.

A Segítség az iskoládat! budapesti vetélkedőn a VII. osztályos Kolumbán Réka, Kulcsár Blanka, Somogyi Kincső, Gombár Aletta és Benkő Boróka II. helyezést ért el, és a verseny eredményeként 25.000 forint értékű ajándékot nyert az iskolának. Idén is nagy számban vettek részt diákjaink a Kriza János mese-, balladamondó és -éneklő verseny. A verseny megyei szakaszának résztvevői a következők voltak: Fodor-Kiss Dalma VIII. osztályos diák, a IX. C osztályból Antal Norbert II. díjat és Deák Zsófia III. díjat, a XI. A osztályból Kiss Evelin balladaéneklésre I. díjat, Vargha Csenge II. díjat, Ördög Andrea mesemondásra II. díjat és Mátyás Aranka dicséretet hozott. A XI. C-ből Nagy Henrietta mesemondásra I. díjat kapott. Az sepsiszentgyörgyi országos szakaszon Kiss Evelin 2. díjat nyert.

A Xantus János természetismereti versenyen

a VIII. osztályból a Biokecskék csapat III. helyezést ért el, ennek tagjai: Kiss-Cserey Gergő, Sütő Norbert, Molnár Sándor Zsolt és Tamás Tivadar Zsolt. A X. C-ből a Pinnulariák: Balla Diána Klaudia, Nagy Eszter, Tamás Blanka és Kovács Blanka Debora 18. helyezést, illetve a Gyökérlábúak: Zágoni Tamás, Ince-Bordi Bence, Szabó Edina és Székely Eszter 8. helyezést értek el. A XII. C osztály Cincoók csapata: Budai Sámuel, Kádár Zsombor Márk, Losonczi Eduárd és Nagy Balázs I. díjat nyertek. A Kelemen Lajos történelem vetélkedőn részt vett Demeter Noémi (X. A) és Ferencz Paula (X. C), aki csak két ponttal maradt le a győzelemtől. A XI. C-ből Vass Krisztina II. díjat és Székely Dániel III. díjat hoztak.

Incze-Bordi Bence az erdélyi Sportolimpiász II. helyezette lett, 50 méter hátúszáson. Továbbá a kollégium fiú röblabdacsapata IV. helyezette lett a líceumok közötti röplabdabajnokságon.

Külön gratuláció jár Mezei Lászlónak, aki a Kalotaszegi Legénytársulat nevű tánccsoporttal továbbjutott a Fölszállott a páva tehetségkutató versenyen a középdöntőbe, amely december 22-én kerül megrendezésre Budapesten.

Október utolsó hetében szervezték Szamosújváron a Kisaranka Nyelv- és Beszédművelő verseny megyei szakaszát. Négy VII.-es tanuló próbált itt szerencsét: Gombár Aletta és Nagy Bea a Szép beszéd versenyformán, Kulcsár Blanka és Kolumbán Réka az Édes anyanyelvünk versenyformán. Gombár Aletta és Kulcsár Blanka dicséretesek lettek.

Farczádi Blanka, Bíró Sándor, Filep Dávid és Nagy László (XII. A) részt vettek az '56-os emlékversenyen,

Az Édes Anyanyelvünk Nyelvhasználati Verseny (sátoraljaújhelyi) Kárpát-medencei Döntőjén Füstös Paul (XII.A) Kazinczy-érmes (Sátoraljaújhely emléklakett) és az Anyanyelvápolók Szövetségének különdíját nyerte. Filep Dávid (XII.A) ugyanitt szintén elnyerte az Anyanyelvápolók Szövetségének különdíját.

A 2016-17-es tanévben a Mikes Kelemen magyar nyelv és irodalom tantárgyverseny országos szakaszán Füstös Paul (XI.A) II. helyezést, Burkhardt Zsófia (IX.C) I. dicséretet nyert. Az

októberben Pécsen megrendezett Apáczai Csere János magyar nyelv, irodalom és kultúra nemzetközi tantárgyversenyen Füstös Paul vehetett részt, ahol a dráma- és szavalatpróbák arany minősítéssel tüntették ki. Szerkesztőink néhány kérdést tettek fel neki a versenyekkel kapcsolatban.

- Milyen fordulói voltak a nemzetközi magyar olimpiásznak, miből kellett felkészülni?

-Három versenyformában zajlott idén az Apáczai Csere János magyar nyelv, irodalom és kultúra nemzetközi tantárgyverseny, a Mikes Kelemen magyar nyelv és irodalom tantárgyverseny nemzetközi szakasza. Versmondással, dramatizálással és egy írásbeli feladatlap megoldásával kellett tudásunkat bizonyítani. Arany- és Szabó Magda-év lévén Arany János egyik versét kellett szavalnunk (jómagam a Dante c. verset választottam), illetve Sz. M. Für Eliséből kellett színpadon megeleveníteni egy jelenetet. Ugyanakkor szövegelemzési képességeinket, valamint a kreativitásunkat is tesztelték, mindezeket az írásbeli fordulóban.

-A versenyen kívül milyen más programokon vettetek részt?

-Meglátogattuk Pécs városát, a Zsolnay-negyedet, a 650 éves jubileumát ünneplő pécsi tudományegyetem vendégei lehettünk, megtekinthettük a fogadó iskola tehetséges diákjainak különböző előadásait is.

-Mit kell tudni a Kazinczyról elnevezett versenyről, kik mehetnek, s milyen próbatételeket kell kiállni előtte?

-Sokan elkövetik azt a hibát, hogy az Édes Anyanyelvünk versenyt összetévesztik a győri Kazinczy Versennyel. A kettő azonban csak abban hasonlít egymáshoz, hogy mindkettőt az Anyanyelvűpolók Szövetsége szervezi. Az Édes Anyanyelvünk nyelv- és beszédművelő verseny Kárpát-medencei (nemzetközi) szakasza már 45 éve Sátoraljaújhely városában zajlik, melynek önkormányzati épületének erkélyéről nem egyszer szónokolt Kossuth Lajos. Épp ezért otthona ennek a „szónoki”-nak nevezhető versenynek ez a város, bár említésre méltó az is, hogy Kazinczy Ferenc Széphalomban, a várostól 2 km-re folytatta nyelvújító munkásságát. Amint említettem, egy szónoki (szóbeli) próba, illetve egy írásbeli próba várja a versenyzőket, ez utóbbi nyelvtani, stilisztikai, nyelvhelyességi, helyesírási és

szövegalkotási képességeinket teszi próbára. Hogy előtte milyen próbatételeket kell kiállni? Részt kell venni a világ legcsodálatosabb versenyén. Az Aranka-verseny országos szakaszán, itt kell kimagasló eredményt elérni ahhoz, hogy az ember részt vehessen a nemzetközi döntőn.

-Meséld az Aranka-életformáról, közösségről!

-Székely Gyopár osztálytársnőm fogalmazott úgy, hogy „nem lehet valami olyanról beszélni, amit nem lehet szavakba önteni.” Nagy Eszter osztálytársnőm azt mondta, hogy „Arankásnak lenni azt jelenti, hogy egy különleges belső közösség tagja vagy”. Én erről úgy érzem, nem sokat mondhatok, vagy ha igen, az szószaporítás lenne, át kell élnie az embernek mindazt a jót és szépet, amire Kerekes Barnabás Lőrincze-díjas középiskolai tanár megtanít, ha valaki nem tekint bele Juhász Judit AESZ elnökszövegébe, sosem érti meg, hogy milyen, amikor nem egy gyilkos, hanem egy jóságos és nemes női tekintet sugároz feléd pillantásával szeretetet. És csak akkor fogja valaki megtapasztalni, hogy Rácz Melinda tanárnő nem csak villámfelmérőket irat, ha hónapokat tölt el vele a múzeumban, felkészítőkön.

-Milyen volt több mint fél évet várni a két forduló között, mi zajlott ezalatt benned?

-Izgalmas volt, mindenesetre. Hat táborban vettem részt a nyáron, a táskámban folyamatosan ott lapult a Für Elise. Szerettem ezt csinálni, bár rengetegszer éreztem azt, hogy összecsapnak fejem fölött a hullámok. De fel akartam kerülni a Kazinczy-érmesek tablójára, nagyrészt ez is ösztönzött. És be akartam bizonyítani, elsősorban magamnak, hogy képes vagyok rá. Bocsánatot kérek azoktól, akikkel azt éreztettem, hogy többre tartom magam, mint mások. Sosem volt bennem hasonló szándék. Az embernek ilyenkor kellő szerénységgel kell viselkednie a mindennapokban, én igyekeztem ezt tenni. Köszönöm a kedves tanárnőmnek, szüleimnek és társaimnak, hogy velem voltak. Köszönöm!

Gratulálunk mindenkinek a versenyeken elért eredményekért, köszönet a diákoknak és a felkészítő tanároknak!

Filep Katalin (XI. A)

Aranyköpések

Bioszórán:

Tanár: -Mik bomlanak aminosavakra?

Norbi: -Az izmok.

„Remese, nem áll jól a szeme se!”

Zeneórán:

Diri: -Mondjatok egy billentyűs hangszert.

Diák: -Hermonika!

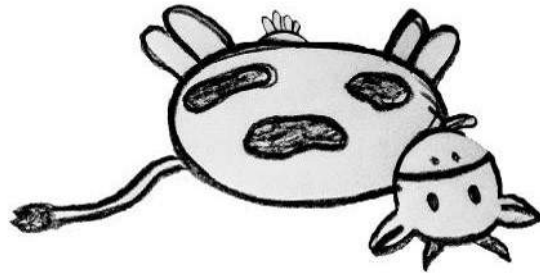
Sanyi: -Én azt hittem, hogy a Maitreyi arról szól, hogy „még három”...

Fizikaórán:

Tanár: -Ha nem figyeltek... mutujok maradtok, te!!

Másodikosok: -Kapus bácsi, idén nem kapunk tejet?

Kapus bácsi: -Nem, mert megdöglöttek a tehenek.

Shaormásnál:

Eladó: -Castraveți murați sau cruzi?

Zsófi: -Ăăă... curați!

Feladat: Számítsuk ki a CO_2 tömegét, amely 40 liter térfogaton, 13°C hőmérsékleten található...

Bence: -Ennyi fokban aludtunk Hollandiában.

Angolórán:

-Is this sentence correct or wrong?

-Yes.

-Yes what??

R.M.: -Fiam, ha nem hallgatsz el, választhatsz, hogy egyest kapsz, vagy olyan villámrogtönzést írsz, amire úgyis egyest kapsz!

Tanár: -Hozzatok bejönni kész kabaré.

A HÓNAP EMBERE

Luther Márton

Tudtad-e, hogy...

...Luther Márton (Martin Luther, 1483-1546) szegény bányász szülők nyolcadik gyermekeként született Németország Eisleben nevű városában?

...20 éves koráig nem is fogott a kezében Bibliát?

...eleinte jogot tanult, majd egy viharban megfogadta, hogy ha túléli, szerzetes lesz?

...hívő Ágoston-rendi szerzetesként eleinte ő is böjt, ima, önsanyargatás útján kereste a lelki békességét?

...soha nem szegezte ki a 95 tételt a wittenbergi vártemplom kapujára? (Luther maga sehol nem említette ezt a tettét. A hír egy 1546-os írásból származik, olyan személytől, aki nem tartózkodott Wittenbergben 1517. október 31-én, a köznép pedig javarészt olvasni se tudott, főleg nem latinul, tehát ez az állítás nagy valószínűséggel csupán legenda.)

...a 95 tételt először egy érseknek küldte el 1517. október 31-én, tiltakozásként a bűnbocsátó cédulák árusítása ellen, majd hamarosan egész Európában elterjedt?

...a pápa kiátkozta, mire Luther elégette a kiátkozó pápai bullát?

...a német-római császár a worms birodalmi gyűlés elé idézte Luthert és felszólította: vonja vissza tanításait? De ő nem volt hajlandó lelkiismerete ellen cselekedni, ezért így felelt: „Itt állok, másként nem tehetek.”

...a wartburgi várban bujdosott, álnéven élt, Junker Jörgnek (György lovagnak) nevezte magát és szakállat viselt?

...itt egy év alatt lefordította a Szentírást, és megteremtette a német irodalmi nyelvet?

...feleségül vette Katharina von Borát, aki addig apácaként élt?

...hat gyermekük született?

...élete vége felé számos betegség kínozza, majd Eislebenben halt meg?

...utolsó sorait kis darab papirosra írta, s ezzel a két mondattal zárta: „Koldusok vagyunk. Ez az igazság.”

Burkhardt Zsófia (X. C)

„Wir sind Bettlers. Hoc est verum.”

Hoztam nektek egy kortárs, történelmi, magyar, világháborús filmet. A Szürke senkik című film Kovács István rendezésében egy első világháborús osztrák-magyar kisebb felderítő csapat történetét dolgozza fel. A történet nyilvánvalóan fiktív, de a helyzet történelmileg hiteles. A filmet 2016-ban mutatták be, de valószínűleg nem reklámozták eleget, ezért kevesen látták, nem került be a köztudatba.

A film főszereplője Döme, aki önkéntesen vonul be a háborúba családja utolsó galambja kíséretében és válik a felderítő csapat ötödik tagjává. Mi sem mutatja jobban a Monarchia vegyes nemzetiségi eloszlását, mint hogy ezen csapatot három magyar (Döme, Fodor őrmester és Molnár), egy osztrák (Hans) és egy román (Radu) katona alkotja. A csapat feladata, hogy előretörjön 20-25 km-t az olasz, isonzói frontnál, és felderítsen egy olasz kommunikációs postagalambrendszert. A cél eléréséig többször is ellenséges

olasz csapatokba ütköznek, izgalmas, fordulatos harci jelenetek fűszerezik az eseményeket. A történetet a zöldfülű újonc Döme nézőpontjából követjük. Fodor őrmester a tökéletes mintakatonára, ő a csapat vezetője, Molnár egy tapasztalt, szocialista gondolkodású katona, aki már elveszítettnek látja a háborút, Hans a bölcs öreg harcos, aki a legelszántabb és a legprofibb, és Radu a sokat látott román baka, aki alig várja, hogy végre vége legyen a háborúnak, és ő Iklódon ehessen a disznósültet. A film kizárólag kinti helyszíneken játszódik, dombos erdőben, tisztáson és a tó partján, ahol a cél van. A film képi világa roppant színes és látványos, tökéletes háttérteremt a fordulatos történethez, a drámai pillanatokban felcsendülő magyar népdalrészletek elégikus hangulatot teremtenek. Fináléja egyészen egyedi és váratlan.

Szerintem ennek a filmnek egy hibája van, hogy rövid. Jó szórakozást!

Kis Gellért Zsolt (X. A)

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.”

(Filippi 4,13)

Élt a 18–19. század fordulóján Ulmban egy férfi, Albrecht Ludwig Berblinger, aki repülni, szárnyalni akart. Erről a legtöbben álmodni sem mertek az ő korában. Berblinger művégtagokat készített embereknek, hogy ki tudjanak lépni korlátaik közül. Ő ugyanazt akarta, mint minden ember: túlszárnyalni a korlátokat, legyőzni a lehetetlent, ezért hatalmas szárnyakat készített magának, és – a Bajor-Alpok lábánál található kedvező légáramlatoknak hála – teljesült nagy álma: a levegőbe emelkedhetett.

Isten örökkévalóságosan szárnyalni tanítja a földhöz ragadt embert. „Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kapnak, mint a sasok” – ez Isten reformációja.

Nagy feladatunk tehát, hogy szárnyaljunk, repüljünk, vállaljuk a lehetetlent, mert ha nem vállaljuk, az nem történik meg. Ugyanis Jézus Krisztus áldozata által valami olyasmit kaptunk, amellyel lehetővé válik a lehetetlen.

Albrecht Ludwig Berblinger, amikor a fejedelemnek akarta a Duna felett megmutatni, hogy tud repülni, csúfos kudarcot vallott: lezuhant. A város püspöke másnap arról prédikált, hogy az ember nem arra teremtetett, hogy repüljön. Berblinger szárnyai itt törtek el végleg – ebbe belebetegedett, és bele is halt. A fiatalok is sok rosszat hallanak magukról, és egy idő után elhiszik, hogy semmit sem érnek, semmire sem képesek „Isten azonban mindnyájunknak szárnyakat akar adni! Ma már repülön a legegyszerűbb eljutni Ulmba – Berblinger álma tehát valóra vált.

Sokatoknak lehet ismerős ez a történet, ugyanis engem is a Csillagpont egyik főelőadásán ragadott magával ez az aprócska történet, de azóta rengeteg alkalom volt, hogy visszatértem, visszanyúltam hozzá, főleg ha úgy éreztem, hogy a szárnyaim nem elég erősek, a légáramlatok nem kedvezőek. Ekkor jelent meg az ige előtttem: „Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem”, és úgy éreztem veletek is meg kell osztanom, hogy tudjátok, ami az embernél lehetetlen, az Krisztusban lehetséges.

Domokos Boglárka (XII. A)

Főszerkesztő: Burkhardt Zsófia

Korrektúra: Rácz Melinda tanárnő

Fényképek: Aszalos Barnabás

Elérhetőségek: therefkomt看imes@yahoo.com

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában